

LBRIS

We know
books

Colecția Hashtag este coordonată de
Felicia Mihali

Felicia Mihali

ȚARA BRÂNZEI

Roman

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2024

La Editura Vremea au mai apărut:**Din aceeași colecție**

Anaïs Gachet, *De ce am părăsit Franța*

Felicia Mihali, *O noapte de dragoste la Iqaluit*

Josip Novakovich, *Café Sarajevo*

Felicia Mihali, *Bigama*

Cristina Monțescu, *Balada matricelor solitare*

Vincent Fortier, *Fenomene naturale*

Felicia Mihali, *Dina*

Felicia Mihali, *A doua șansă pentru Adam*

CUPRINS

Prefață.....	7
Mai.....	11
Iunie	20
Iulie.....	35
August.....	47
Septembrie	68
Octombrie.....	88
Noiembrie.....	112
Decembrie	122
Ianuarie.....	129
Februarie.....	133
Mai.....	140
Iunie	151
Iulie.....	159
August.....	166
Septembrie	170
Octombrie.....	178

MAI

Drumul de la București până în sat l-am parcurs în tăcere. Eram muți, surzi și orbi unul pentru celălalt. Între noi doi era imposibil să se mai rostească vreun cuvânt. Cu toate astea, Mihai mă privea din când în când, încercând să-mi surprindă lacrimile. Mă feream de indiscreția lui, ținând capul întors în partea dreaptă. Nici nu plângeam, de altfel. Daniel se juca între bagaje, pe bancheta din spatele mașinii. Când se plictisea, își băga capul între cele două scaune și privea alături de noi drumul aglomerat din față. După ce am trecut de Roșiori, mi-a cerut punga cu covrigi de pe parbrizul mașinii.

Hotărârea mea de a-l părăsi pentru o vreme îl supărase pe Mihai. Sau nu era, poate, decât simpla surpriză. Nu mă întrebese prea multe despre ce aveam să fac acasă, așa cum nici eu nu mă grăbisem să-i dau detalii. De unde era să știu ce mă așteaptă acolo, după cinci ani de absență?

Luna mai era pe sfârșite. Pomii înfloriseră, iar drumurile erau uscate. Am reușit să ajungem cu mașina până în fața curții. Ușa mare din fier forjat era legată cu două sârme care ne-au rămas în mână de îndată ce am încercat să le dezlegăm. Gardul mare din plăci turnate de beton era întreg. Doar în partea superioară începuseră să se macine frunzele aceluși complicat arabesc din desen. Am intrat pe aleea de ciment ce despărțea cele două intrări. De-o parte și de alta, cioturi goale de trandafiri, dincolo de care începea un regat

de bălării. Poarta mică ce dădea în curtea de păsări era fixată cu un cârlig metalic. L-am ridicat și ușa, care așteptase parcă un duh eliberator, s-a deschis singură.

Casa părinților mei, în schimb, era surprinsă să mă vadă și mă întâmpina pleoștită: ferestrele încruntate, acoperișul cu țigle lipsă, turtit la mijloc, vopseaua de pe ușa închisă cu ditamai lacătul, scorojită. Nu aveam cheie. Unde o pusesem acum cinci ani?

Exista un singur lucru pe care mi-l aminteam de la înmormântarea mamei, drumul înapoi spre București, când ne opriserăm la o stație de benzină să bem un suc. Credeam, dar nu eram sigură, că o aruncasem.

Mihai a lăsat cele câteva geamantane cu haine pe prispa casei și s-a uitat la mine. Refuzam în continuare să-l privesc. Îmi făceam de lucru cu pungile în care aruncasem câteva pâini. Copilul se oprise lângă fântâna din mijlocul curții și se uita în adânc. A luat o piatră, a aruncat-o înăuntru și a așteptat să-i audă plescăitul. Din interiorul cercului strâmt și întunecat a țâșnit un roi de viespi. Speriat, Daniel a început să țipe și să alerge spre noi. Viespile s-au ridicat în aer, au roit câteva minute deasupra fântânii, după care s-au așezat în crengile părului uscat de lângă cuptor.

Înainte de a ne părăsi, Mihai a încercat să-și ia rămas-bun de la Daniel. Mie nu mi-a spus să mă întorc cu el la București. Dar mă privea într-un fel fără echivoc. Paragina din jur era atât de descurajantă. Era și el la fel de copleșit ca și mine. Mă prefăceam că fac ordine în bagaje în timp ce Daniel începuse deja să exploreze curtea.

Mihai a ieșit pe poartă nebăgat în seamă. Zgomotul motorului s-a auzit vreme îndelungată, ca o chemare. Așezată pe marginea de ciment a prispei, l-am ascultat cum se stinge. Între timp, urmăream cu privirea

freamătul viespilor ce se cuibăreau pe crengile uscate ale părului neroditor.

În urmă cu cinci ani murise mama, într-un accident, la doi ani de la moartea tatălui meu. De-abia îl cunoscusem pe Mihai, exact în luna în care absolveam o facultate tehnică. El era de trei ani inginer și am hotărât, la puțină vreme după aceea, să ne căsătorim. Deși nu o cunoscuse pe mama, la înmormântarea ei, el dusesese tot greul. El și cele câteva din rudele care mai trăiau încă.

Ne-am cumpărat apoi un mic apartament în Rahova, pe care l-am aranjat simplu, cu mobile ieftine, dispartate, găsite în consignații. Așa cum arăta acum, cu două dulapuri din lemn masiv în sufragerie, cu o bibliotecă cumpărată din talcioc, cu un recamier scârțâitor, două fotolii fără brațe, un pat strâmt în dormitor și un șifonier cu trei uși de la nașa mea, casa arăta bine. În loc de covoare, pe jos aveam rogojini, acoperite cu un covoraș de lână, iar la ferestre perdele de in.

Daniel avea patru ani și, urmând legile geneticii, îmi semăna. Mihai își păstrase același serviciu, iar eu, după cinci ani de secretariat la o firmă de import-export, fusesem concediată.

Am stat acasă două luni de zile, timp în care mi-am cusut la mașină două rochii, am recitat câteva cursuri din facultate, am citit câteva opere neînsemnate ale unor autori mari, am tricotat un pled și am căzut ca o pacoste pe capul Ilenei, fosta mea colegă de facultate.

Două luni m-am bucurat de diminețile în care puteam să-mi beau liniștită cafeaua pe balcon. Profitam de momentele de tăcere după plecarea lui Mihai și înainte de trezirea copilului. După cinci ani, descopeream plăcerea de a privi micul cartier de case ce se întindea dincolo de blocul nostru. De la etajul zece, urmăream cum se revarsă primăvara în grădinițele

mărginite de cotețe și alei de ciment. Cu fiecare nouă dimineață, în sufletul meu se insinua o tristețe copleșitoare. Și totul mi se trăgea de la casa părăsită din colțul străzii. Acolo, un bărbat în vârstă sosea zilnic în jurul orei nouă, călare pe o bicicletă ruginită, pe coarnele căreia se bălăbăneau agățate două pungi de plastic. Îl urmărisem din prima zi cum se apucase să curețe butucii de vie și să dea la o parte crengile uscate de pe cele câteva răsaduri de ceapă. Peticul de grădină avea și câțiva pomi, cărora le văruise tulpina și le tăiaseră crengile uscate de pe poale. După câteva ore de trebăluit prin curte, se așeza la măsuța din fața căsuței, scoțea din sacoșe câteva crăticioare și începea să mănânce.

La câteva zile după ce îl descoperisem, auzisem și primul cocoș care-mi întrerupsese un somn agitat, plin de vise întunecate, lichide, cu mări nesfârșite de apă tulbure. Cu puțin timp înainte de ora patru, mă trezisem și, prin fereastra întredeschisă, îi auzisem țipătul, același pretutindeni și pentru totdeauna. De atunci, înainte de revărsatul zorilor, ceasul meu interior mă trezea pentru a asculta ceasul lumii.

După ce mânca, bătrânul se întindea într-un șezlong la soare și adormea cu pălăria trasă pe față. Era ora la care-l părăseam și eu. Știam că, după ce se trezește, își pune vasele murdare în pungă, încuie cele câteva unelte în magazia din spate, își ia bicicleta și pleacă.

Cât dormea el, îmi vedeam și eu de ale mele. Îmi pregăteam masa de prânz, cartofi cu ouă sau carne, și beam o cană mare de cafea. La câteva zile, ștergeam în silă praful, aspiram covorul, fără să mă ating de colțurile sau locurile ascunse. Mâncare găteam la câteva zile. Norocul meu că eram destul de pricepută. Fără să cunosc cine știe ce rețete, încropeam ciorbe destul de reușite, pilafuri și ghiveciuri acceptabile chiar și după

ce treceau câteva zile peste ele. Mihai nu era deloc pretențios. În lipsa mea, își încălzea singur mâncarea și-i presăra puțină verdeață pe care i-o lăsam tocată mărunt într-un păhăruț de sticlă. În jurul orei unu, plecam de acasă. Mergeam cu autobuzul până la Piața Unirii de unde luam apoi autobuzul 104, spre Ileana. Coboram la Podul Izvor și de acolo, pe jos, până pe Ostașilor.

Acolo locuia Ileana, fosta mea colegă de facultate. Ne cunoscuserăm în prima zi de școală, făcusem toată facultatea sub autoritatea ei și rămăseserăm prietene. În urmă cu doi ani se certase cu tatăl ei, care nu-i accepta în ruptul capului iubirii, și plecase de acasă cu un student la actorie. Schimbase câteva gazde, din ce în ce mai scumpe și mai prost plasate. Ileana avea un dar extraordinar să se certe cu toată lumea și mai ales cu oamenii de care depindea. O scoțea din sărite orice fleac și o dădea imediat pe scandal. Acum nimerise cel mai prost. Plătea o chirie exorbitantă într-un bloc ce stătea să se dărâme, pe o stradă fără lumină și departe de orice mijloc de transport. După fiecare mutare se alegea cu câte un obiect de la vechii proprietari. Acum avea o zestre șchioapă, dar aproape completă: o canapea desfundată, un șifonier masiv cu o ușă lipsă, un covor rupt la mijloc, un aragaz căruia îi funcționa un singur ochi.

Cu banii o duceau chiar mai bine decât noi, deși nici unul nu era angajat. Ileana dădea meditații, Ivan juca, din când în când, câte un rol episodic de figurant prin filmele nemțești ce se turnau în metrourele bucureștene.

Eu picam oricând la ei, când mâncau, când făceau dragoste, când aveau musafiri. Aveam și cheia mea, pentru zilele când nu erau acasă. Sâmbăta și duminica stăteam chiar mai mult. În celelalte zile, doar câteva ore. Încercam să fiu acasă cu un sfert de oră înainte de

întoarcerea lui Mihai, astfel încât să am timp să-l hrănesc pe Daniel. Când îl vedeam intrând pe ușă, la ora șase după-amiaza, eram îngrozită să nu-mi dea vestea proastă că „Ți-am găsit de lucru”.

Mult timp îl petreceam cu Ileana în bucătărie, devenită, datorită aragazului, un fel de living național. În timp ce restul casei era înghețat în timpul iernii, bucătăria oferea o primire călduroasă, în ciuda mirosurilor grele de friptură, impregnate în pereți și în dulapuri. Vreme de cincizeci de ani de comunism, în această parte a casei, lumea mâncase, își băuse cafeaua, discutase. În bucătărie, tinerii se logodeau, soții se certau și copiii își făceau temele. Dizidenții își concepuseră în această cameră manifestele subversive și semnasera scrisori anonime către Cabinetul Numărul Unu. La rândul meu, aveam în sfârșit timp să vorbesc cât voiam cu Ileana, amândouă confortabil instalate în jurul mesei acoperită cu o față de masă de plastic, ceștile alături de solniță și de zaharniță. În spatele nostru, vasele se îngrămădeau stivă în chiuvetă, iar pe aragaz bolborosea o oală cu fasole verde. În timpul ăsta noi mâncam, ne beam cafeaua, discutam.

Țineam lungi discursuri în fața Ilenei, femeia cu mintea ca briciul, care nu putea fi înduioșată de nimic. Eu eram ținta principală a cinismului său. Eu, cu trecutul meu. Eu, care aș fi vorbit la orice pas despre mine, despre nefericire, care eram gata oricând să plâng. Eu, care aș fi vrut să-i povestesc Ilenei despre bunica, despre bunicul, despre surorile tatălui. Numai că, de fiecare dată, ea îmi răstălmăcea spusele, le întorcea cu susul în jos, le făcea de nerecunoscut. Și de câte ori mă aprindeam și-ncepeam să mă apropiu de un anume miez al trecutului meu, apărea Ivan (Ivan Botnovschi era din Chișinău). Cu moțul lui roșcat, cu

buza sfârtecată sus, în partea dreaptă. Ileana îl privea ca pe o izbăvire, eu îl blestemam. Îl hrănea cu exces de grijă și dragălașenie, dar eu nu plecam decât la ora cinci, exact la timp pentru a ajunge cu un sfert de oră înaintea lui Mihai. Eram pisăloagă și obositoare, dar acasă mă plictiseam. După-amiaza, amintirea acelei grădini, inutil îngrijită, mă descuraja. Dimineața îmi plăcea să-l privesc pe bătrân de cum intra cu bicicleta pe șoseaua Sălaj. Dar imaginea șezlongului gol, reze-mat de zidul casei, mă înspăimânta ca o prăpastie.

Soțul meu era o persoană de care nu mă puteam plânge. Ne căsătoriserăm din dragoste. Acum îmi dădeam seama că dragostea noastră ar fi putut fi puțin mai mare. Era modest și moderat în toate. Era curat și elegant, dar nu exagerat. Îi plăceau mesele bune, dar nu făcea scandal când aveam două zile la rând, la masa de prânz, aceeași mâncare de cartofi. În ultimul an, își lăsase să crească o mustață cam stupidă, dar eu nu mi-am manifestat nemulțumirea în nici un fel. Dragostea ne ieșea din ce în ce mai rar. Aveam impresia că nu numai sexele, ci și trupurile noastre se respingeau. Chiar și patul păstra câteva urme neplăcute ale întâlnirii noastre intime. De fiecare dată când mă pătrundea, parcurgeam în gând toate momentele dezagreabile ale acestei mecanici. Uneori mă durea mijlocul, alteori genunchii și încheieturile picioarelor, iar alteori bărbia lui îmi apăsa dureros clavicula. Uneori era suficient să ne mutăm la celălalt capăt al patului pentru ca lucrurile să iasă bine. Dar, din comoditate, nu o făceam prea des. Din cauza lui Daniel, nu puteam să ne iubim în timpul zilei, când indecența propriilor noastre gesturi făcute pe lumină, breteaua unui maiou căzută pe braț, sau chilotul lui atârându-i pe un picior, ar fi făcut ca sexualitatea să devină eroticism.

Soțul meu era suficient de conștiincios ca să nu fie nici promovât, nici dat afară. Seara se culca la ora 23.00, după ce se termina al doilea film de la PRO TV. Înainte de a se băga în pat, îi strigam lui Daniel să se spele pe dinți. Știa că îndemnul se referă la el. Se enerva în surdina, dar fiind atât de scrupulos nu mai reușea să-și păcălească conștiința. După ce trăgea zgomotos apa de la WC, îi striga el însuși copilului să meargă la baie. După două luni, însă, când am descoperit că mă înșală, toată viața mea a fost dată peste cap.

Am luat hotărârea dintr-odată și fără dramatism. Nu am făcut gesturi inutile, nu am făcut scandal, nu am plâns. Daniel vine cu mine. Tu ai să mă duci cu mașina. În rest, nu știam ce-o să fie, ce am să fac acolo, cât am să stau și mai ales cum.

Satul unde mă născusem se găsea undeva între Roșiorii de Vede și Drăgănești Olt, cam la 160 kilomeetri de București. La paisprezece ani plecasem la liceu și de atunci nu mă mai întorsesem decât în scurte vizite, în vacanțe.

Casele prăpădite, ulițele pline de praf sau noroi, mirosurile și oamenii de acolo nu-mi lipseau. Alor mei nu le duceam dorul și vizita lor la București mă enerva. Pe Mihai nu-l cunoscuseră, așa că muriseră fără să știe ce am ajuns și cum mi se aranjase viața.

Nu mai aveam nimic în comun cu locul unde mă întorceam acum. Și, mai ales, nu-l acceptam ca fiind originea mea. Nu exista un singur lucru care să mă atragă aici, căruia să-i fi simțit lipsa. Tot timpul nu făcusem decât să ignor trecutul și să mă îndepărtez cu forța de el. Mă enervam când firele subțiri ca de păianjen ale amintirilor mă țineau pe loc.

De-a lungul drumului de două ore de la București până în sat, mă gândisem la adevăratul motiv al

întoarcerii mele aici. Mihai mă înșela. Nu era mai bine să ne certăm nițel? Să ne scoatem ochii, să ne luăm de păr? Chiar și Mihai regreta liniștea care se așternuse peste întâmplare. După cinci ani, familia noastră avea nevoie de accidente. Fuga și căderea în nefericire erau soluții extreme, periculoase.

Orice gândea Mihai, un lucru tot a înțeles. Scandalul ar fi început de-abia în clipa când ar fi încercat să mă împiedice să plec. Cred că nu i-a scăpat un lucru esențial; după atâția ani în care nu pronunțasem deloc acest cuvânt, i-am spus că vreau să plec acasă.